

og lige Skat paa lige Jord kræver, at disse 50 000 Kr. respekteres — skal Bygningen saa kun sættes til de 25 000 Kr. som er tilbage? Men saa bliver det ogsaa galt. Man kunde sige, at hvis man overhovedet gik bort fra Afgift paa Bygningerne, saa spillede Forholdet i og for sig ingen Rolle. Men det er der ingen, der fordrister sig til; saa vidt jeg ved, har alle, der har haft Ordet i denne Sag, tænkt sig, at Bygningerne skulde svare Afgift til Kommunen. Jeg siger, som sagt, ikke dette for at lægge Forslaget om en Deling nogen som helst Hindring i Vejen, for jeg anser det for heldigt, hvis vi kunde faa en saadan bragt i Stand; men det er ikke saadan lige til.

Jeg vil nævne et Punkt, hvor jeg maaske ikke er enig med en hel Del, i alt Fald ikke med det ærede Suppleringsmedlem fra Aalborg (Birck). Det er Spørgsmaalet om, hvem der egentlig skal have Provenuet af disse Skatter. Jeg ved, der er forskellige Meninger derom. For mig staar det saadan, at de Samfundsforanstaltninger, der fremkalder Grundlaget for den særlige Beskatning, baade kan være Statsforanstaltninger og kommunale Foranstaltninger. De Foranstaltninger ved Esbjerg, som jeg nævnte før, var Statsforanstaltninger. Deraf følger efter min Mening, at Staten maa have sin Del baade i Jorden og Bygningerne. Men de kan ogsaa være kommunale Foranstaltninger. Der er et andet Eksempel, der nævnes ret hyppigt, og som ogsaa er nævnt her, nemlig Raadhuset i København. Bygningen af det nye Raadhus, Reguleringen af Pladsen der, har utvivlsomt paavirket Værdierne deromkring. Det er en kommunal Foranstaltning. Selvfølgelig kan man ikke for hver enkelt Foranstaltning for sig sige: dette er en kommunal Foranstaltning; følgelig skal Kommunen have Skatten, og dette er en Statsforanstaltning, følgelig skal Staten have den; thi saa kommer vi til alt for udviklede Principper. Men det staar for mig som det i Teorien retfærdigste, at baade Stat og Kommuné faar Provenuet af de faste Ejendomsskatter.

Vi skulde gerne en Gang se at komme noget i Ro med den faste Ejendomsbeskatning; den egner sig nu een Gang ikke til at lave om en Gang hver 3die eller 4de Aar. Den mere faste Kærne, der er og maa være i den faste Ejendomsbeskat-

ning, forekommer det mig, at Staten maa have. Staten vil nemlig dermed have i sin Haand hele den store Del, i det væsentlige nogenlunde konstante Del, d. v. s. Promillen stigende og faldende sammen med Værdierne; jeg mener ikke noget konstant Beløb. Hvis man derimod lægger Hovedmassen af Indtægterne ude omkring i Kommunerne, opnaar vi, at i den ene Kommune beskatter man haardt, i den anden mindre haardt, alt efter Trangen, Resultatet bliver, at vi kommer til en mere uensartet samlet Beskatning end den, vi vil komme til, naar vi lader Staten tage det væsentlige og Kommunen det mindre væsentlige. Det er naturligvis noget, hvorom der kan forhandles; men det er faktisk Staten, der i 1ste Linie har det i sin Magt at bringe denne Indtægt til at være saa forholdsvis konstant, som vi vistnok alle sammen ønsker, den skal være.

Jeg vil nu antage, at ærede Medlemmer herefter vil være nogenlunde klare over, at det, som dannér den store Forskel mellem mig og dem, jeg kalder de dogmatiske Georgeister her i Landet, ingenlunde er Spørgsmaalet: lige Skat paa lige Jord. Det Princip har de Herrer ikke mere Kærlighed til end jeg og det Parti, jeg tilhører. Men det er ganske givet, at det, Striden staar om, er det andet georgeistiske Bud: al Skat paa Jorden. Det er der, vi sætter os til Modværge til det yderste. Der er efter min Mening ikke sund skatte-teoretisk Grund i den Tale, at alt i Landet skulde være skattefrit undtagen Jorden. Jeg har nævnt Bygninger, og jeg kunde nævne mange andre Ting end Jorden, hvorigennem man drager Fordel ved Samfundsforanstaltninger. Den Del i de 2 foreliggende Skattelove, som angaar lige Skat paa lige Jord, den rene Grundværdibeskatning, den vil der altsaa i Princippet fra min Side intet være at opponere imod, men jeg kan under ingen Omstændigheder gaa med til at lægge al Skat over paa Jorden.

Endelig vil jeg sige, at hvis man endda begyndte med at lægge alment anerkendte daarlige Skatter over paa et bedre Grundlag, saa vilde jeg finde mig i det; men her rører vi ved en Skat, som med alle de Skavanker, den endnu har tilbage,